Görünmez Fırça

Yavuz DEMİRKIRAN

Görünmez Fırça

Yavuz DEMİRKIRAN

Emma resim yapmayı çok severdi. Gün batımı turuncusundan kıvrımlar ve okyanus mavisinden sıçramalar çizerdi. Tulumu renkli boya lekeleriyle kaplıydı ve yanağında küçük bir yeşil leke vardı. Tahta fırçasını her yere yanında taşır, dünyayı resimlere dönüştürmeye hazır olurdu. Ama son zamanlarda Emma kendini tıkanmış hissediyordu. Resimleri sıradan görünüyordu ve sihirli bir şeyler diliyordu.

Güneşli bir sabah, kasabaya gezgin bir ressam geldi. Geniş kenarlı hasır bir şapka ve altın düğmeli uzun turkuaz bir palto giyiyordu. Deri çantası her boyutta fırçayla taşıyordu. Emma, kütüphane duvarına dans eden ağaçların duvar resmini yapmasını izledi. Ağaçlar esintiyle sallanıyor gibiydi. Emma şaşkınlıkla nefes aldı. 'Bunu nasıl yaptın?' diye sordu.

Ressam gülümsedi, koyu gözleri parıldadı. 'Sanat sihirdir,' dedi. Çantasına uzandı ve küçük bir tahta fırça çıkardı. 'Bu fırça özeldir. Onunla ne çizersen, yakınlardaki biri gerçekten mutlu olmadıkça görünmez kalır.' Emma fırçayı aldı, kalbi hızla çarpıyordu. 'Görünmez mi?' diye fısıldadı. 'Ama nasıl anlayacağım?' Ressam şapkasına dokundu ve gitti.

Emma fırçayı denemek için eve koştu. Yeşil bir tepenin üzerinde uçan parlak kırmızı bir uçurtma çizdi. Ama geri çekildiğinde kâğıt boştu. Mavi bir gökyüzünde kavis yapan bir gökkuşağı çizdi. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Emma iç çekti. 'Belki de doğru yapmıyorum,' diye düşündü. Gülümseyen bir güneş çizdi, ama o da görünmez kaldı. Emma göğsünde bir hüsran düğümü hissetti.

Ertesi gün okulda Emma, en iyi arkadaşı Lily'ye boş kâğıdı gösterdi. Lily'nin iki topuz yapılmış kısa kıvırcık siyah saçları ve çiçekli bir saç tokası vardı. 'Hiçbir şey görmüyorum,' dedi Lily başını yana eğerek. 'Sorun da bu,' diye inledi Emma. 'Fırça sihirli, ama resmim ancak biri gerçekten mutlu olduğunda ortaya çıkıyor.' Lily'nin yeşil gözleri büyüdü. 'Bu harika! Hadi birini mutlu edelim!'

Emma ve Lily fırçayı denemeye karar verdiler. Emma, Lily'nin en sevdiği anının resmini çizdi: dondurmayla geçirilen bir plaj günü. Lily martıları ve kumlu sandviçleri hatırladı. Lily gülerken resim parıldadı ve kâğıtta belirdi! 'İşe yaradı!' diye bağırdı Emma. Plaj sahnesi parlak ve neşeyle doluydu. Lily, Emma'ya sarıldı. 'Sanatın harika!'

Emma daha çok anı çizmeye başladı. Dişlerinin arası açık gülümsemesi olan arkadaşı Sam'in futbolda gol atmasını çizdi. Sam resmi görünce yüzü aydınlandı. 'Bu şimdiye kadarki en iyi golüm!' diye bağırdı. Resim belirdi ve Sam o kadar çok güldü ki yeşil sırt çantası zıpladı. Emma sıcak bir parıltı hissetti. Görünmez sanatı, arkadaşlarının mutluluğu sayesinde görünür hale geliyordu.

Ama Emma hâlâ hüsrana uğramış hissediyordu. Sanatını herkese göstermek istiyordu, sadece biri mutlu olduğunda değil. Güzel bir bahçe çizdi, ama etrafta neşe hissedecek kimse yoktu, bu yüzden görünmez kaldı. Görkemli bir ejderha çizdi, ama o da gizli kaldı. 'Bunun anlamı ne?' diye mırıldandı Emma. 'Sanatımı tüm dünyayla paylaşmak istiyorum.'

Lily ve Sam, Emma'nın üzüntüsünü fark ettiler. 'Endişelenme,' dedi Lily. 'Sanatın özel çünkü mutluluk getiriyor.' Sam başını salladı. 'Evet, o futbol resmini gördüğümde kendimi bir şampiyon gibi hissettim!' Emma biraz gülümsedi. 'Ama insanları her zaman mutlu eden şeyler çizmek istiyorum,' dedi. 'Belki de sadece onları en çok mutlu eden şeyleri çizmen gerekiyor,' diye önerdi Lily.

Emma'nın bir fikri vardı. Arkadaşlarının en sevdiği anılardan sahneler çizecekti. Lily'yi ziyaret etti ve sordu: 'En mutlu anın ne?' Lily düşündü. 'Küçük kardeşimin doğduğu gün. Onu kucağıma aldım ve çok gurur duydum.' Emma, Lily'nin mavi bir battaniyeye sarılı minik bir bebeği tutmasını çizdi. Lily hatırlarken gözleri sevinç gözyaşlarıyla doldu. Resim yumuşak ve şefkatli bir şekilde belirdi.

Emma, Sam'in en mutlu anını çizdi: kayıp bir köpek yavrusu bulup eve getirdiği gün. Sam sırıttı. 'O yavru yüzümü yaladı ve saatlerce güldüm!' Resimde Sam ve yavru köpek, kuyrukları sallanıyordu. Bir parıltıyla belirdi. Emma, sanatının sadece boyayla ilgili olmadığını anladı; arkadaşlarıyla neşeli anıları aracılığıyla bağlantı kurmakla ilgiliydi.

Emma'nın sihirli fırçasının haberi yayıldı. Diğer arkadaşlar mutlu anılarını paylaşmaya geldiler. Emma bir kızın yardımcı tekerlekler olmadan ilk bisiklet sürüşünü, bir çocuğun sürpriz doğum günü partisini ve bir büyükannenin ünlü kurabiyelerini çizdi. Her resim, kişi gerçekten mutlu olduğunda belirdi. Emma'nın eskiz defteri renkli sahnelerle doldu, her biri birinin neşesinden bir parça.

Emma, görünmez sanatının başkalarına mutluluk getirdiğinde görünür hale geldiğini öğrendi. Artık hüsrana uğramış hissetmiyordu. Bunun yerine gurur duyuyordu. Fırçası özeldi çünkü paylaşılan anıları güzel resimlere dönüştürüyordu. Ve bu resimler arkadaşlarının içini ısıtıyordu. Emma eskiz defterini her yere taşımaya başladı, daha çok mutlu an yakalamaya hazırdı.

Bir öğleden sonra gezgin ressam geri döndü. Emma'nın canlı resimlerle dolu eskiz defterini gördü. 'Sırrı öğrenmişsin,' dedi. Emma başını salladı. 'Sanat neşeyi paylaşmaktır,' dedi. Ressam gülümsedi. 'Görünmezi görünür yaptın.' Şapkasına dokundu ve uzaklaştı. Emma onun armağanını asla unutmayacağını biliyordu.

Emma sihirli fırçasıyla resim yapmaya devam etti. Okul duvarına tüm arkadaşlarının mutlu anılarından bir duvar resmi yaptı. Her arkadaş hatırladıkça duvar resmi canlandı, duvarı renk ve kahkahayla doldurdu. Herkes alkışladı. Emma derin bir mutluluk hissetti. Neşeli anları paylaşmanın hem sanatı hem de dostluğu parlaklaştırdığını öğrenmişti.

Ve böylece Emma'nın görünmez fırçası değerli bir araç oldu. Ona mutluluğun paylaşılan deneyimlerde bulunduğunu hatırlattı. Yaptığı her resim arkadaşlarını bir araya getirdi ve her gülümseme sanatını ortaya çıkardı. Emma, sevgiyle resim yaptığı ve bunu başkalarıyla paylaştığı sürece sanatının her zaman parlak parlayacağını biliyordu. Son.